איסורי ביאה הלכה יא:

בז ב מיי׳ פי״ח מהנכות שחיטה הלכה א [ופ״ד מהלכות מאכלות אסורות הלכה ט] סמג לאוין קלב

הנכה טן סמג נחוין קנו טוש"ע ייד סי" נו סעיף יו [ועוד בטוי"ד סימן כט]: בא מיי' שם פ"ג הלכה יכ ופ"ב מהלכות אבור הטומאה הלכה א:

במדהוז מיי פ״י מהל׳

טור י"ד סי" קלד [וברב אלפס חולין פ"ד דף רפב]: ל ח מי" פ"א מהלכות

סמג עשין פג טוש"ע י"ד סי

יג סעיף ו: יג סעיף ו: לא ט מיי שם הלכה ו: לב י מיי פ"ח מהלכות ביחת

מקדש הלכה י: לג כ מיי פ"ד מהלכות מאכלות אסורות הלכה

נתוכטת הסורות הכנה ד סמג לאוין קלב טוש"ע י"ד סי" טו סעי" ב: לד ל מיי" שם פ"ה הלכה יד

סמג שם טוש"ע י"ד סי

יג סעיף ב:

מוסף רש"י

טריפה אינה חיה. אין סופה לחיות (חולין מב.). ניטל ירך. ממקום חינורו נכוקא דאטמא, וחלל שלה. כלומר לא שניטל

העצם עם הצת הבשר הפנימי

הענט עם קנת הכבו הפנינ ונשאר בשר העליון והעור עד חלי הירך או שלישיתו וחופה את המכה, דהתם טרפה הוא

רהויא, כדתנן (שם עו.) בהמה שנחתכו רגליה, דהיינו

איסורי ביאה הלכה יא י"ד סי" הלד ווברב

וז נוייי פייח נוהככות מאכלות אסורות הלכי ו

א) וְחולין מב. וש"כן, ב) חולין נה) [מוכן מביום כן, בי מוכן כא. לב: [ממורה יא:], ג) [לקמן כח. לעיל יח.], ד) בילה ט:, ד) בכורות מג:, ו) חולין ס: וע"ש, ז) ן בכורות מג:ן, ה) ע"ש בבכורות דל"ג מג:], א) ע"ש בבכורות דנ"ג. פסול לעבודה, ע) [לריך מיקון ובפרט לפי׳ רש״י ד״ה ר' חנינא וכו׳ וקשיא למרוייהו וכו׳ דלריך מיקון וכן בילקוט רמו חמל״א לימא], י) [מנחומ כט. קי. וע"ש פרש"י בכורות שם וע"ש חורשים בי ביים שם וע"ש פינש"ן, ל) [נ"ל בתענית ט:], מ) רש"א. ושטו, ל) [וע" מוספות יבמות לה: ד"ה כולי

הלכך לא חיה ובשחיטת חולין (דף כא.) מפרש היכי דמי חלל שלה כל שרבוצה

ונראית חסרה: עד טבורו. אבל עד

נקביו לא דלית ליה דרבי אלעזר ואי

משום טרפה קסבר טרפה חיה:

בין ר' ינאי לרבי יוחנן איכא בינייהו

דר' אלעזר. ותרוייהו אית להו טרפה

חיה: מלמעלה. שנחתך מגולגלתו:

אטומה. חסרה: כמין אפקתא דדיקלא.

שהדקל למטה יחיד ומתפצל מלמעלה

כך היו ידיו ורגליו על כתפו ומלמטה

הוא בלא לורה: מוסמסין. מעוכין

קלת ולא כל כך כפניו טוחות: כי

פליני בפניו טוחות. שחין לורה בהן

ניכרת לגמרי: ואיפכא איסמר. ולא

משום לורך י) מפיק לה אלא הכי

גמר לה מרביה: לותביה ריש לקיש

לר' יוחנן מהא. דאם איתא ליתני

או ממי שפניו טוחות: היינו פניו

טוחות. אבל בפניו מוסמסין ליכא

לשנויי הכי דהא ניכרת בהן הלורה

ולאו אטום הוא דאטום היינו חסר

לגמרי: לחומרת. שטמחתם חותה

שבועים משום ספק נקבה: חומרא

דחתי לידי קולה הוח. דכיון דולד הוח

יהביתו לה ימי טוהר מיהא ל"ג דוכר

ומטהריתו לדם ראייתה שלא כדין

דטמאה נדה היא דלאו ולד הוא:

בבהמה אסור באכילה. אם נשחטה

אמו ונמצא במעיה וכל שכן יצא

לאויר העולם דנפל הוא ונבלה:

מותר באכילה. דכתיב (ויקרא יא) כל

בבהמה מאכלו כל הנמלא בבהמה

תאכלו ובלבד שיהיו לו פרסות או

פרסה כדאמר בבהמה המקשה לילד

(חולין סט:): השסועה. רחמנה חסרה

דכתיב (דברים יד) את זה לא תאכלו

וגו' השסועה: רב סבר. האי דאסר

רחמנא כשנמנאת במעי בהמה אסורה

דהא בריה בעלמא בפני עלמה ליתא:

בעלמא אגמריה. אותו המין אסר

אבל אם נמצאת במעי פרה מותר:

ר' חנינה בן הנטיגנום. בבכור קחי

והאמר דהוי מום ומדפסל ליה לקרבן

מכלל דלהדיוט שרי וקשיא לתרוייהו

דהא אפי׳ יצא לאויר העולם שרי

ושמואל לא שרי אלא במעי אמו. והא

דאקשי רב שימי טפי לרב מדשמואל

משום דגביה הוה קאי ובר בריה הוה

כדאמר בפרק כל הבשר (שם קיא:) רב

אקלע לבי רב שימי בר חייא בר

בריה: שימי חת. בכמה דוכתין

. אשכחן דמהדר ליה רב הכי שימי את

ונראה בעיני משום דבר בריה הוה

וקאמר ליה הכי משום חביבותיה

כלומר אתה יודע להשיבני. ואני

שמעתי שמדת לניעות היה בו ברב

גליון הש"ם

עלמאז, ם) ול"ל מומין אלוז,

ע) ונדל"ל ולישנאו.

נמ' בפניו מוחות ואיפכא. גם בפני מוחות ואיפבא. כעין זה שבת עו ע"ל וזבמים לד ע"ל: תום' ד"ה אמר ובו' ובענין זה יש בריש חולין, נ"ל דל"ל ברים החולן קנד ע"ב ובכורות ד ע"ב:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] גמ' בין ר' ינאי לר' יוחנן איכא בינייהו דר"א. נ"ב עיין חולין נו ע"א תוס' ד"ה דלמא שכתבו דליכא מאן דפליג אר"א והכא פליג ר' יוחנו יבתמורה יא ע"ב פליג רב ששת וכממורה יה ע"ב פניג רג שטת ול"ע ועיין כרו"פ סי' נ' ס"ק כ' מ"ש בזה ודבריו ל"ע: ב' חום' ד"ה אמר רב פפא וכו' וכענין זה בריש החולך ל"ה ע"ב כל"ל לענ"ד יעו"ש חוס' ע כ כל לפל דיפוש מוט ד״ה כולי עלמא וכו׳ ועיין שיטה מקובלת בילה דף לט ע״ב מבואר כדברי יעוש״ה:

תום' הרא"ש

(בשביל) [בשכל] גופו תייש וראשו אדם כיון שכל גופו תייש: ליתני שמא מגוף , אטום בא או ממי שפניו אטום בא או ממי שפניו מוסמסין אע"ג דאיכא טובא דלא קתני כגון ושטו אטום ואפקתא דדיקלא י"ל דכל הני בכלל גוף אטום איתנהו אבל אי פניו איתנהו אבל אי פניו מוסמסין הוי כמו גוף אטום ה"ל למיתני בהדיא וכ"ש גוף אטום: ר' חנינא בן אנטיגנוס אומר מי שיש לו שני גבין ושתי שדראות. . דגבי מומי בהמה מיחויא וליחיה דלורי מומי מיתניא וליתיה דלגבי מומי אדם מיתניא בפ' אלו מומין ואהך דאמר רב באשה אינו ולד פריך:

טרפה וקסבר טרפה אינה חיה: עד לנקביו. ונקביו בכלל קסבר טרפה חיה הלכך עד לארכובה הוי ולד אבל עד לנקביו הוי נבלה כר׳ אלעזר דאמר ניטל הירך וחלל שלה נבלה ואפי׳ בחייה מטמאה

עד הארכובה. שנחתכו רגליה עד למעלה מן הארכובה שהיא עד הארבובה. והארכובה בכלל דהיינו מן הארכובה ולמעלה בי א מיי פיי מהלכות ואין שייך להביא זה גבי כל שיעורי חכמים להחמיר לענין עד ועד בכלל באלו טרפות (חולין נה.) ואע"ג דתבנית יד אמרי' בפרקין דטמאה לידה היינו כשניכר שהמותר נמחה כשפירש א"ג כאן מיירי דניכר היטב שלא נברא יותר כגון

> ליתני שמא מגוף אשום באת או ממי שפניו כו'. וח"ת והח חיכח

במקום החסרון יש עור נהרם:

טובא דלא תני כגון פניו תייש ש (ופניו) אטום ואפקותא דדיקלא וי"ל דפניו מוסמסין דומה לגוף אטום והויא ליה למיתני בהדיה טפי מאחריני: אמר רב פפא בפניו מוסמסין כ"ע לא פליגי. והא דקאמר איתיביה ר׳ יוחנן לר"ל לא היו דברים מעולם יוכענין בווה יש בריש חולין (דף ד)[©]: רבי חנינא בן אנטיגנום אומר כל שיש בו'. פ״ה מדהוי מום לקרבן מכלל דלהדיוט שרי וקשה לתרוייהו דהא אפי׳ ינא לאויר העולם שרי ושמואל לא שרי ליה אלא במעי אמו וקשה לר"ת דבפ׳ י אלו מומין (דף מג:) תנא ליה גבי מומי כהן ולא גבי מומי בהמה והתם נמי פריך מרב ולא מייתי משמואל מידי ונראה לר"ת דארב דוקא פריך דאמר באשה אינו ולד אלמא אינו מתקיים והא חשיב ליה גבי מומי כהן אלמא חי אבל לשמואל דאמר באשה ולד מתקיים לא פריך מידי ובבהמה נמי אר"ת דמתקיים לשמואל והא דאמר בסמוך דכי יצא לאויר העולם אסור היינו משום שפועה דאפר רחמנא ורש"י פירש בסמוך לפי שיטתו דאסור משום נפל ושפועה דחפר רחמנא היינו מין בהמה דעלמא שיש לאם ולולד שני גבין וכן ב׳ שדראות אבל הנולד מבהמה שאין לה אלא גב אחד ושדרה אחת לא אינטריך קרא למיסר דנפל גמור הוי ובאשה מיהא מתקיים אף לפירושו מדקאמר באשה ולד וללישנא ש דבעלמא אגמריה משמע כפירושו וא"ת בפרק אלו טרפות (חולין ס:) דפריך גבי שסועה שיש לה ב' גבין וכי משה קניגי היה והשתא לפ״ה אתי שפיר דשסועה מיז בעלמא הוא לשמואל ואינה מלויה אלא ביער לכך קאמר וכי קניגי היה אבל לפי׳ ר"ת שאף לשמואל אינו מין בפני עלמו אלא שכך נולד מן הבהמה מה ענין זה אצל קניגי וי"ל דאף לפירוש ר"ת אם לא היה קניגי ורגיל לראות ומכיר בהמות משונות לא היה מכיר בהמה זו שיש לה ב׳ גבין אע״פ שגם נולד מבהמות של ישוב שאינה רגילה

להוליד מבהמה שאינה משונה:

עד הארכובה רבי ינאי אומר עד לנקביו ר' יוחנן אומר משום רבי יוםי בן יהושע עד אמקום מבורו בין רבי זכאי לרבי ינאי איכא בינייהו שמרפה חיה מר מכר מרפה חיה ומר סבר ימרפה אינה חיה או בין ר' ינאי לר' יוחנן איכא בינייהו דר"א ידאמר רבי אלעזר ניטל ירך וחָלל שלה נבלה אמר רב פפא מחלוקת' מלממה למעלה אבל מלמעלה לממה אפי' כל דהו מהורה וכן אמר רב גידל אמר רבי יוחנן יהמפלת את שגולגלתו אמומה אמו מהורה ואמר רב גידל אמר רבי יוחנן המפלת כמין אפקתא דדיקלא אמו מהורה איתמר המפלת מי שפניו מוסמסים רבי יוחנן אמר אמו ממאה ר"ל אמר אמו מהורה איתיביה ר' יוחנן לריש לקיש יהמפלת יד חתוכה ורגל חתוכה אמו ממאה לידה ואין חוששין שמא מגוף אמום באתה ואם איתא ליתני שמא מגוף אטום או ממי שפניו מוסמסין אמר רב פפי בפניו מוסמסין כולי עלמא לא פליגי דממאה כי פליגי ∘הבפגיו מוחות ואיפכא איתמר רבי יוחנן אמר יאמו מהורה וריש לקיש אמר אמו ממאה ולותביה ר"ל לרבי יוחנן מהא משום דשני ליה היינו גוף אמום היינו מי שפניו מוחות סבני רבי חייא נפיק לקרייתא אתו לקמיה דאבוהון אמר להם כלום בא מעשה לידכם אמרו לו פנים מוחות בא לידינו ומימאנוה אמר להם צאו ומהרו מה שממאתם מאי דעתייכו לחומרא חומרא דאתיא לידי קולא היא דקיהביתו לה ימי מוהר יאיתמר יהמפלת בריה שיש לה ב' גבים וב' שדראות אמר רב באשה אינו ולד "בבהמה אסור באכילה ושמואל אמר באשה ולד בבהמה מותר באכילה במאי קמיפלגי בדרב חנין בר אבא השמועה בריה בריה בריה בריה בריה שיש לה ב' גבין וב' שדראות רב אמר בריה בעלמא ליתא וכי אגמריה רחמנא למשה במעי אמה אגמריה ושמואל אמר בריה בעלמא איתא וכי אגמריה רחמנא למשה בעלמא אגמריה אבל במעי אמה שריא איתיביה רב שימי בר חייא לרב ״רבי חנינא בן אנמיגנום אומר כל שיש לו ב' גבין ושני שׂדראות ⁰פסול לעבודה אלמא דחיי ⁰(וֹקשיא לרב) א"ל שימי את יששררתו עקומה מיתיבי יש בעוברין שהן אסורין בן ארבעה לדקה בן שמנה לגמה הימנו ולממה

אסור יצא מי שיש לו שני גבין ושני שדראות מאי יצא לאו יצא מכלל עוברין שאפילו במעי אמן אסורין רב מתרץ למעמיה ושמואל מתרץ לשעמיה רב מתרץ לשעמיה בן ארבעה לדקה בן ח' לגסה הימנו ולמטה אסור במה דברים אמורים כשיצא לאויר העולם לאבל במעי אמו שרי יצא מי שיש לו שני גבין ושני שדראות דאפילו במעי אמו נמי אסור

ושמואל

למעלה טרפה. אבל כשנטל הנתענה טרפה, חבל בשנטר כל הבשר עד שנראית גופה של מקום החתך כעין חלל קיבדור"א בלע"ו, גבלה. יאפילו בחייה מטמאה וחוליו יא) ואפילו מפרכסם מחח בא.) וחפינו מפרכסת (שם לב:) לע"פ שהיא עדיין חיה מטמאה כנכלה, דכממה היא לא כחיה (תמורה יא:). המפלת יד חתוכה. המפלת יד חתוכה. מחותכת בנורתה בחיתוך לענין טומאה, דמחזקינן לה בלידה ודאית ליתן לה ימי טומחה וימי טהרה, דחמרינן הלך אחר הרוב ורוב נשים ולד מעליא ילדן אלא שנימוק, ואין חוששין שמא מגוף אטום באתה. לומר לא יהיו לה ימי טוהר שמא אינו ולד לי מו פוא פנמו מינו לדילמת מגוף אטום הוא כא וקי"ל דאינו ולד (שם). בגי רבי חייא. יהודה וחזקיה לקרייתא. לכפרים לראות לקריהא. לעפרים לנחות עדותיהן (ביצה מ:) להתעסק בענודת לחחותם (ברכות יח:). באשה אינו ולד. ולינה עתלה לידה (בכורות מג:). בבהמה אסור באכילה. מבילה. דנפל הוא וכמח דמי ין ס:). שימי את. לתה הוא המחשה לי. ות כמ.) מכם גדול כמותך (ממווות בבו) מכט גדול כמוקן אינו יודע למכך (בכורות מג:) בתמיה אתה הוא שימי חכם גדול ומקשה לי דבר זה, ויש גדול ומקשה לי דבר זה, ויש אומרים רב לא היה זוקף עיניו אלא כובשן כל שעה משום לניעות (מנחות קי.).

ממש האמר, אלא ששדרתו

עקומה ומיחזי כגבין ושדראות הרבה, וכי קאמינא

שלא היה זוקף עיניו למעלה הלכך לא היה מכירו ולא נהירא לי שהרי לא מצינו שאמר רב כך לשום אדם אלא לזה אמר כן בכמה מקומות כאן ובמנחות (דף קי.). ועוד שמעתי משום דחריף הוה ודחיק ליה כי ההיא דאמר 0 (במועד קטן (דף כט)) רחמנא לישובא מכיסופיה דרב שימי ולא היא דהמם רב שימי בר אשי הוה דדחיק ליה לרב פפא: ששדרפו עקומה. הא דרבי חנינא דמשמע דחיי לאו שני גבין ממש אלא ששדרתו עקומה (כוה) ונראין כשחים: יש בעוברין. שילאו לאויר העולם שאסורין משום נבלה: לאו ילא **מכלל עוברין.** דהני אע"ג דלא כלו חדשיהן כי נמצאו במעי אמן שרו אבל האי אפי" במעי אמן אסור וקשיא לשמואל: **רב מסרץ לטעמיה**. דרב לא לריך לתרולי אלא משום היא גופה דלא משתמע שפיר דהא רישא כשיצאו לאויר העולם מיירי וסיפא דקתני יצא משמע דעלה קאי וכשינא לאויר העולם משמע דמוחר ואי אפשר לומר כן הלכך לריך להוסיף עליה אבל במעי אמו שרי דכחיב כל בבהמה חאכלו בפרק בהמה המקשה (חולין סט): ילא מי שיש לו שני גבין וכו'. דכי לתב רחמנא השסועה למיסר במעי אמו אסרה דהא מין בפני עלמה לימא: